

РОЗДІЛ 1

ГРА РІВНОВАГИ

Гадес явився неподалік Узбережжя богів.

Залита сонцем лінія берега могла похизуватися лазуровою водою й незайманими білими пляжами — і все це на тлі прямовисних скель, гrotів і монастиря, зведеного з білого і зеленого мармуру, дістатися до якого можна було лише здолавши три сотні сходинок. Смертні з'їжджалися сюди, щоб поплавати, походити під вітрилами і попірнати з маскою. Це була справжня оаза, поки сонце долало свій полум'яний шлях небом.

Коли ж смеркало, в сутінках під зоряним небом біля океану, залитого місячним сяйвом, починало ворухитися зло. Воно прибувало на кораблях і розповзалося по всій Новій Греції. Гадес прийшов сюди, щоб це зло нейтралізувати.

Він ворухнувся, захрускотівши гравієм під ногами, а вже за мить закрокував до «Коринфу» — рибальської компанії, якій належала значна частка нерухомості на узбережжі. Поштукатурений фасад складу бездоганно вписувався в давню архітектуру, що прикрашала берег. Здалеку він здавався обвітраним, вигорілим і чарівним. Простий чорний ліхтар освітлював вивіску з назвою компанії, виведеною особливим шрифтом, що аж

випромінював престижність і владу — шановані риси для найкращих представників суспільства.

І небезпечні, якщо притаманні найгіршим.

Смертний ворухнувся в тіні. Він був тут ще відколи Гадес прибув і, без сумніву, вважав, що добре сховався. Можливо, для інших смертних так і було, але ж Гадес був богом, та ще й володарем тіней.

Коли він проходив поруч, чоловік зрушив із місця, й Гадес рвучко розвернувся, міцно схопивши смертного за руку. У долоні той стискав пістолет. Гадес глянув на зброю, потім на чоловіка, й злостива посмішка торкнулася його вуст.

Наступної миті з кінчиків Гадесових пальців висунулися гострі шпичаки, пронизуючи плоть чоловіка. Його зброя брязнула об землю, і він упав навколішки, гортанно закричавши.

— Будь ласка, пощадіть мене, мілорде, — благав чоловік. — Я не знав.

Останні секунди перед смертю звичайних людей завжди здавалися Гадесу загадковими. Надто коли йшлося про когось, хто вбивав без роздумів і все ж боявся власної загибелі.

Гадес стиснув дужче, а коли чоловік затремтів, бог засміявся.

— Твоя смерть не є неминуchoю, — сказав Гадес, і смертний підвів на нього погляд. — Але я поговорю з твоїм роботодавцем.

— Моїм роботодавцем?

Гадес мало не застогнав. Виходить, смертний таки вирішив прикинутися дурником.

— Сізіфом де Ефіра.

— Й-його тут немає.

Брехня.

Знання огорнуло його язик, мов попіл, висушуючи горло.

Гадес підняв чоловіка за руку, щоб їхні погляди були на одному рівні, шпичаки досі вгризалися в шкіру смертного. І під таким кутом Гадес помітив татуювання на чоловіковому зап'ястку. Це був трикутник, тепер розітнутий шпичаками, що стриміли з пальців бога.

— Увійти на цей склад я можу й без твоєї допомоги, — сказав Гадес. — Від тебе мені потрібен приклад.

— Приклад?

Гадес вирішив пояснити все діями, розітнувши обличчя чоловіка двома глибокими порізами. Кров залила його шкіру, шию та одяг, і бог потягнув смертного до входу на склад, рвучко розчинив двері ногою і зайшов усередину.

Те, що з берега скидалося на будівлю, виявилось стіною. Замість приміщення Гадес опинився у дворі просто неба. Земля тут була гола, натомість повсюди виднілися великі резервуари з рибою. У повітрі пахло океаном, гниттям і сіллю. Гадес ненавидів цей запах.

Робітники в чорних комбінезонах повернули голови, коли бог штовхнув закривавленого смертного вперед. Чоловік спіткнувся, але все ж зумів встояти на ногах. Навпроти Гадеса вийшов інший чоловік з двома кремезними охоронцями обабіч себе. Він був вбраний у білий костюм, пальці мав товсті, унизані золотими персями. Волосся в нього було коротке й чорне, борода — доглянута й торкнута сивиною.

— Сізе, я... Я не винен, — промовив чоловік, непевним кроком ступивши вперед. — Я...

Сізіф дістав пістолет і застрелив чоловіка. Той упав, гучно гупнувши об землю. Гадес глянув на нерухоме тіло, потім на Сізіфа.

— Він казав правду, — озвався Гадес.

— Я вбив його не тому, що він дозволив вам зайти на мою територію. Я вбив його тому, що він зневажив бога.

Зазвичай так поводяться віддані люди. Таких Гадес мав небагато і знав, що Сізіф до них не належав.

— Це так ти собі уявляєш жертву?

— Залежить від того, під яким кутом на це глянути, — відповів чоловік, хруснувши шиєю, а потім передав пістолет охоронцю, який стояв праворуч від нього. — А ви її приймаєте?

— Ні.

— Тоді це бізнес.

Сізіф розправив лацкани піджака й припасував запонки, а Гадес зауважив на його зап'ястку таке саме трикутне татування.

— Пройдемо? — смертний жестом показав Гадесу йти вперед до офісу на протилежному краю двору. — Божественні вперед.

— Не варто, — відмовився Гадес.

Попри свою силу він волів ніколи не повертатися спиною до недругів.

Сізіф злегка примружився. Вочевидь, смертний сприйняв відмову Гадеса йти першим за певний прояв неповаги, передусім тому, що це свідчило про недовіру Гадеса до нього. Іронічно, з огляду на те, що це Сізіф порушив одне з давніх правил гостинності — правило Ксенії, — коли вбив конкурентів, запросивши їх на свою територію.

Гадес прийшов сюди саме через черговий переступ Сізіфа.

— Дуже добре, мілорде, — смертний холодно всміхнувся, а потім рушив до офісу, охоронці не відставали від нього. Їхня присутність навіть смішила, бо ж хіба двоє смертних здатні захистити Сізіфа від нього?

Гадес спіймав себе на думці, як міг би знешкодити їх. Варіантів було багато: прикликати тіні й дозволити їм поглинути двох велетнів або ж прибрати їх власноруч. Та, мабуть, зважати варто було лише на те, чи хотів він заплямувати свій костюм кров'ю.

Двоє охоронців зайняли свої місця обабіч дверей, щойно Сізіф зайшов у кабінет. Гадес навіть не глянув на них, коли проходив поруч.

Кабінету у Сізіфа був невеликий. Стіл з міцної деревини, темного кольору, завалений паперами. Збоку виднівся старомодний телефон, на іншому краю — кришталевий графин і дві склянки. Позаду нього були розташовані два вікна із жалюзі, звідки частково було видно подвір'я.

Сізіф вирішив стати за столом і, як думалося Гадесу, це було стратегічне рішення. Так між ними був матеріальний предмет. А ще, мабуть, у столі Сізіф тримав цілий арсенал зброї. Користі проти бога від того було мало, але Гадес прожив не одне століття, тож знав, що в розпачі смертний однаково спробує її застосувати.

— Бурбону? — запитав Сізіф, відкорковуючи графин.

— Ні.

Якийсь час смертний дивився на Гадеса, а потім налив собі склянку. Зробив ковток і запитав:

— То чим завдячую такій честі?

Гадес глянув на двері. Звідси він бачив резервуари й кивнув у їхній бік.

— Я знаю, що в резервуарах ти ховаєш наркотики, — сказав Гадес. — А ще я знаю, що ти використовуєш свою компанію як прикриття, щоб розвозити їх по всій Новій Греції, і що ти вбиваєш усіх, хто стає на твоєму шляху.

Сізіф довго не зводив очей із Гадеса, а потім повільно відпив зі склянки і запитав:

— Ви прийшли забрати моє життя?

— Ні.

Це не було брехнею. Гадес не пожинав душі, це робив Танатос, але Бог Підземного світу бачив, що до Сізіфа скоро навідаються гості. Видіння, нестримуване, стало йому перед очима, мов давно забутий спогад: Сізіф, ошатно вбраний, падає на виході з розкішної їдальні.

Після цього він уже ніколи не отямиться.